

[Chr. Madsen.]

skaber politisk arbejdsløshed, er det vel rimeligt at sige, at så må man betale fuld erstatning derfor eller komme med sådanne hjælpemidler i en anvisningslovgivning, at der er muligheder for at flytte mennesker til de arbejdspladser, der er ledige. Men der er jo ikke noget, der tyder på, at der er mange arbejdspladser ledige; der er ikke ret mange, der råber og skriger om det problem lige i øjeblikket. Tværtimod stiger arbejdsløsheden, og så bliver spørgsmålet, om man ikke på en anden måde via den offentlige anvisning, hvis den blev udstyret med tilstrækkelige midler og bestemmelser — og her tænker jeg på arbejdsnavnet — kunne gøre betydelig mere for at skaffe arbejdspladser og arbejde i det hele taget. Men jeg er klar over, at man på dette område støder imod den borgerlige regerings økonomiske politik.

Nå, jeg må også hellere for at gøre det helt klart sige, at jeg har nævnt politisk arbejdsløshed. Man kunne også med rette nævne strukturarbejdsløshed. Der er virksomheder her i landet, der er inde i en vældig rationalisering — strukturrationalisering, som de kalder det; man lukker virksomheder, som beskæftiger både 1.000 og 1.200 mennesker, og i løbet af ganske kort tid står de og har intet arbejde. Det er også en form for arbejdsløshed, som kunne modvirkes på mange måder, hvis man virkelig havde et apparat dertil; men det undlader man, det gør man ingenting ved. Der er altså også et spørgsmål om, hvad man her i folketinget vil sætte ind af modvirkende foranstaltninger, for at arbejdsløshed ikke på den måde kommer bag på store dele af befolkningen. Også når arbejdsløsheden i dette tilfælde kommer bag på store dele af befolkningen, må der simpelt hen ydes erstatning for tabt arbejdsfortjeneste.

Jeg forstår det ikke, når arbejdsministeren siger, at det er ganske vanskeligt at sætte bestemte normer for de hjælpemidler, anvisningslovgivningen skal have for at flytte arbejdskraften fra sted til sted. Det er da ikke rimeligt at komme med sådanne udtalelser, når man ved, at man i andre landes love har det stående ganske klart og tydeligt, hvad man kan få, hvis man flytter — og det gælder på kroner og øre. Så vidt mig bekendt så står det også klart og tydeligt i

tjenestemandsløven i kroner og øre og nøjagtigt pr. kilometer, hvad det kommer til at koste staten at flytte en embedsmand. Så må man også kunne lave det for en arbejdsmand, en smed og en murer, det må blive det samme. Men jeg kan forstå, at man foretager undvigende manøvrer for at få noget igennem, som ikke kan holde, og som ingen i arbejderkredse er indstillet på at få gennemført.

Videre siger arbejdsministeren, at spørgsmålet om en højere procent for understøttelse er noget, arbejdsudvalget af 1964 skal se på og tage sig af. Jeg var ikke enig med den tidligere arbejdsminister i den mening, og jeg er heller ikke enig med den nuværende arbejdsminister i det, for det, vi skal gøre her i folketinget, er at lave en ordentlig lov. Vi skal ikke her i folketinget, hver eneste gang vi støder på problemer, som vi ved skal løses, skubbe dem hen til forskellige udvalg. Man har haft travlt her i dag med at skubbe problemet om understøttelsesstørrelse hen til socialreformkommissionen, og det er jo noget, der sker gang på gang, når man har lovforslag til behandling. Det kan ikke være rimeligt, og det er ikke rigtigt. Når vi har lovforslag til behandling her i folketinget, må det være sådan, at folketinget bestemmer, hvad der skal fastsættes. Det er let at fastsætte regler for understøttelsernes størrelse, hvis man vil; men hvis man ikke vil, kan man selvfølgelig skubbe det både til kommissioner og udvalg, det er så let. Der er et gammelt ord, der siger, at fanden skabte kommissioner, for at der ingenting skulle ske. Det behøver man da ikke at underbygge og stabilisere yderligere ved her at skubbe vigtige problemer ud til afgørelse i kommissioner og udvalg.

Arbejdsministeren mener, at lovforslaget om arbejdsanvisning kan gennemføres hurtigt. Jeg tror, at arbejdsministeren har misforstået noget af mit første indlæg. Jeg sagde, at vi ikke var interesseret i lovforslaget, og vi vil bestemt ikke medvirke til en hurtig gennemførelse af det, som det foreligger, for vi betragter det som ubrugeligt.

Arbejdsministeren (*Lauge Dahlgaard*): Jeg kan sige til hr. Erling Dinesen, at A-udvalget stadig væk har det samme udmærkede kommissorium, som blev udformet for et års